

ADAM LEBOR

**KOSSUTH
TÉR**

ADAM LEBOR

**KOSSUTH
TÉR**

KOSSUTH KIADÓ

A FORDÍTÁS ALAPJÁUL SZOLGÁLÓ KIADÁS:
Kossuth Square by Adam LeBor.
First published in the UK by Head of Zeus in 2019

FORDÍTOTTA
Kisantal Tamás

SZERKESZTETTE
Bogdanov Edit

A BORÍTÓT TERVEZTE
Hegy Péter

Minden jog fenntartva

ISBN 978-963-09-9819-2

© Adam LeBor 2019
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2020
Hungarian translation © Kisantal Tamás 2020

Katinak, Danielnek és Hannah-nak

Nemcsak hazug igazságok vannak,
hanem őszinte hazugságok is.

- CIGÁNY MONDÁS

PROLÓGUS

Budai hegyoldal, 1995

A villa oldalsó bejáratánál állt, és nézte, ahogy az apja kocsija távolodik. Az ütött-kopott kék BMW szedán szürke kipufogó-füst-felhőt árasztott magából, miközben a Margit híd irányába araszolt lefelé a hegyoldalon. Más autó nem is járt az úton. A halvány alkonyi fénynél aranylón ragyogtak a ház sötétsárga falai. Zajok szűrődtek ki: elfojtott hangok, távoli nevetés, zene foszlányai. Tehát már tart a fogadás. Érezte, hogy milyen hűvös van. Otthon nem ennyire friss a levegő, még a parkban sem. A lány tizenhat éves volt, és életében most először hagyták egyedül. Nagy legalábbis nem emlékezett rá, hogy azelőtt történt volna ilyesmi. Körülnézett. Távolabbról kutyaugatás hallatszott, amúgy sehol senki. Hol lehetnek? Él valaki egyáltalán ezekben a házakban? Milyen különös, csak húsz perc ide kocsival a VIII. kerület, a József utca, ahol laknak, mégis mintha egy másik világban lenne. Furcsa, kellemetlen érzés volt. Nem ugráltak körülötte a testvérei, senki sem lógott rajta, senki sem rágta a fülét, hogy olvasson már fel nekik valamit, vagy játsszon velük egy kicsit. A szülei se voltak itt, hogy rásózzanak valami házimunkát. Nem kellett főzni vagy takarítani, nem akadt mosogatnivaló, nem kellett kiüríteni a hamutartókat vagy lefürdetni és ágyba rakni a kishúgait és öcsikéit. Senki sem kiabált, bömbölt vagy nevetett. Nem bombázta a kedvenc unokatestvére titkos mosolyokkal

vagy izgató pillantásokkal – távoli unokatestvér volt, elég távoli ahhoz, hogy senki se akadjon fenn a kapcsolatukon.

A BMW eltűnt a messzeségben, ő pedig megint végigsimította hosszú fekete haját. Felesleges volt a mozdulat, hiszen nem kellett most igazgatni, nemrég mosta, érezte ujjaival a hajfonatok lágy, selymes tapintását. Ritkán moshatta meg, hiszen nem volt otthon meleg víz. Ha mégis hajmosásra került a sor, anyu és Márta néni teletöltötték a legnagyobb lábast a konyhában, aztán megmelegítették, ő pedig a mosogató fölé hajolva lecsutakolta hosszú fürtjeit, miközben folyt le a hátán a szappanhab. Megfordult, nézte a sötétbarna, fényes lakkozású hatalmas ajtót és a csillogó, nehéz sárgaréz kopogtatót. Még kívülről sem látott soha ilyen házat. Két kert is tartozott hozzá, mindkettőre rálátott innen. Az egyik a ház előtt volt, keskeny járda vágott keresztül a gondosan ápolt pázsiton. Franciaablakok nyíltak egy sokkal nagyobb hátsó kertre, ahol még hatalmasabb füves rész terült el virágágyásokkal. Egy medencét is észrevett. Egyáltalán nem tudott úszni, még a sekély vízben sem érezte magát biztonságban.

Ahogy most sem. Ideges volt, persze, hogy ideges. Amikor elindultak, anyu lekísérte az utcára. Nem volt lift a házukban, így gyalog kellett lemenniük mind az öt emeleten. Anyu elég kövér, igencsak megterhelő neki lemászni a lépcsőkön, így aztán nem is nagyon szeretett kimozdulni a lakásból. Amikor beszálltak apjával a kocsiba, anyu elsírta magát, mire ő megkérdezte, miért, anyu pedig csak annyit mondott, hogy iszonyúan büszke a kislányára, aki ekkora kalandba vág most bele. Korábban is jártak már együtt Budán, az új plázában nézegették a kirakatokat, miközben végig ott koslattak a sarkukban a biztonsági őrök. Persze megszokták már az ilyesmit. És a Moszkva téren is gyakran megfordult, ahol bárókban szokott énekelni a Roma Drommal, Menyhért bácsikája együttesével. De a hegyoldalon még sohasem járt. Szólóban is most lép fel először. Nem csoda, hogy

büszke rá az anyja. Szokatlan dolognak számított, hogy elengedték egyedül, Menyhért vagy egy másik családtag gardírozása nélkül egy csomó idegen közé. De a szülei rendezték el az egészet, szóval biztosan jól megy majd minden. Meg aztán nem is lesz teljesen egyedül, hiszen apu mondta, hogy Menyhért bandájának néhány tagja is hivatalos, ők lesznek majd a kísérőzenészei.

Végignézett magán, és elégedettséggel töltötte el a látvány. Legszébb ruháját viselte: hosszú, virágmintás fekete-ezüst szoknyát, tiszta fekete blúzt, fekete-ezüst vállkendőt és ezüst ékköves fülbevalókat. A szoknyájára pillantott, és simított rajta egy kicsit. A fotós reggel teljesen odavolt tőle, hogy milyen gyönyörű. Még sohasem járt fényképésznél, és már alig várta, hogy láthassa a képeket. Ha netalán egy férfi zaklatná, ő csak térül-fordul a szoknyájával, és a fickó egyből *marime*, azaz tisztátalan lesz. Ez volt a cigányoknál a legnagyobb szégyen. Egy pillanatra megdermedt. Vajon a nem cigányokra, a *gádsókra* is hat a *marime*? Nem tudta biztosan, de ha esetleg nem működne, a bátyjai és az unokatestvérei bármilyen bajkeverőt elintéznék. Az éneklésen kívül is nagy tervek foglalkoztatták. Magyarország most már szabad. Megváltozott minden, és nem csak a *gádsók* számára. Eddig még csak ketten tudták, hogy miről álmodozik: anyja és a kedvenc unokatestvére. Tanár szeretne lenni. Az apjával lesz majd a gond, de biztos volt benne, hogy végül őt is sikerül meggyőzniük.

Ízlelgette egy kicsit a pillanatot, a friss levegőt, a csendet, aztán még egyszer gyorsan végigpillantott magán, mielőtt belépett volna. Egy kis festékkal emelte ki a szemét. A szép, smaragdszínű szemét, ahogy az unokatestvére mondta egyszer. Elpirult az emléktől, aztán erősen megszorította vállkendőjét, hogy bátorságot öntsön magába. Bárcsak ő is itt lenne vele! De megígérte, hogy ha hazaér, megünneplik, és megint elviszi fagyizni. Annyi mindent kell majd megbeszélniük. Madárdal csendült fel a közelből, mintha csak a kismadár is egyetértene vele.

Egy pillanatra megborzongott, talán az izgalomtól, vagy a hirtelen feltámadó hűvös kis szellő miatt. Láta az ablakból, hogy bent már megy a buli, tetőfokára hágott a hangulat. Igazi luxusfogadásnak tűnt: fekete nadrágos és sötét mellényes pincérek és pincérnők mászkáltak körbe-körbe, tálcaikon pohár és szendvicfalatkák, a vendégek pedig igen elegánsak voltak. Kinyílt az egyik erkélyajtó, és egy fiatal pár lépett ki az udvarra. Dzsessz taktusai törték meg a nyáresti csendet. Jóképű férfi volt, huszonegynéhány éves, valahogy olyan ismerősnek tűnt. Igen, most már emlékezett, párszor látta a tévében mindenféléről beszélni. Amikor az apja észrevette, mit néz, rögtön kikapcsolta a készüléket, és olyasmit mormogott, hogy „hazug gádzsó politikusok”. A nő, nyilván a barátnője, hiszen kézen fogva jöttek, fiatalabb volt, csinos szőke lány, olyasfajta fekete ruhában, amire igen ferde szemmel pillantottak volna otthon, a József utcában. Elhallgatott a zene, és taps hangzott fel. Tehát előben muzsikáltak. Ez furcsa. Menyhért zenészei nem játszanak dzsesszt.

Mindegy, gondolta. Biztos itt vannak valahol, iszogatnak, cigiznek, és őt várják. Amúgy bárki kíséri majd, nem lesz gond, megoldja, hiszen ő mindenkivel tud énekelni. Inkább amiatt aggódott, hogyan illik majd erre a flancos helyre, ilyen flancos emberek közé. Hiszen ő csak egy egyszerű józsefvárosi cigány lány. Vajon lenézik ezért? Talán lopva mutogatnak rá, összesúgnak mögötte, és gúnyosan kacarásznak majd rajta. Nem érdekelte. Megszokta, sőt törtétek már rosszabb dolgok is. És persze egyikük sem tud így énekelni, senkinek sem szárnyal úgy a hangja, mint egy sasmadár, nem tudnak szerelmesen suttozni, és egy pillanat alatt megbabonázni mindenkit, hogy rögtön halálos csend legyen, és onnantól minden szem csak őrá szegeződjön a teremben.

Babonából még egyszer végigsimította a haját, aztán megragadta a nehéz rézkopogtatót és kétszer bekopogott az ajtón.

EGY

Lóczy Lajos utca, 2015. szeptember 10., csütörtök, reggel 6 óra

A halott férfi ott térdelt az ágy közepén meztelenül, előre hajolva. Feneke felfelé meredt, így gerince enyhe szögben hajlott le, kövér, tokás arca féloldalt feküdt. Mahagónibarna bőre volt, gyér haját szemmel láthatóan festhette, mert ez a rikító fekete szín túlságosan sötét kontrasztot alkotott fényes fejbőrével. A vérvörös selyempaplanon sötét vizeletfolt virított.

Kovács Baltazár kék gumikesztyűt húzott, az állcsont alatt megérintette a férfi nyakát, majd várt egy fél percet. Semmi sem moccant. Még a kesztyűn keresztül is érezte, hogy milyen hideg a bőre. Golyóstollat vett elő a kabátja zsebéből, a férfi csuklója alá csúsztatta, és felemelte a karját. Ahogy a tenyér lefittyedt, enyhén lengedeztek az ujjai. Baltazár kihúzta alóla a tollat, hagyta, hogy a kéz visszahulljon az ágyra, majd levette az egyik gumikesztyűjét, és ujjait a férfi szája és orra elé tartotta. Nem érzett légmozgást.

Ekkor visszahúzta a kesztyűt, és a mellette ácsorgó, tevékenykedését figyelő fiatal nőhöz fordult.

– Meghalt.

– Biztos?

Bólintott.

– Teljesen.

– Nem lehet, hogy elájult vagy ilyesmi? Vagy talán kómába esett – mondta reménykedve a nő.

– Nem. Halott.

Török Kinga szürke szemei elkerekedtek.

– Bajban vagyok?

– Ha pontosan elmondja, hogy mi történt, akkor nem. Kapott valakitől valamit, hogy adja be neki?

Figyelmesen nézte a nőt, miközben az válaszolt. Fekete fehérneműje felett kék selyemköntöst viselt. Ragyogó szőke haja kócos volt, szemfestéke elkenődött. Azonban mindezzel együtt is a lehető legártatlanabb nagy szemeket meresztette rá.

– Nem. Semmit. Tényleg nem.

– Kábítószer, valamilyen port, vagy valami italt? Jobb, ha megmondja, Kinga.

– Úgy érti, valami mérget? Persze, hogy nem. Miért tennék ilyet? Jó pénzt keresek itt. A felét hazaküldöm. Nem szeretném tönkretenni az üzletet – jelentette ki magabiztos, szinte már lekicsinylő hangon.

Baltazár ellépett az ágytól, és újra a halott emberre pillantott. Vajon igazat mond a lány? Az a rész szinte biztos stimmelt, hogy nem szeretné tönkretenni az üzletet. A halott karjai kibicsaklottak, mintha csak integetni próbált volna, vagy segítséget akarna kérni. Ha egy gyilkos járt volna itt, bizonyára Kingát sem hagyja életben. Jó eséllyel tehát szívvrohamot, esetleg szélütést kaphatott a fickó. Újra csak a lányra nézett. Kinga viszonzta pillantását. Bizonytalanul, persze, de ki ne lenne ilyenkor az? Viszont félelem vagy aggodalom a szemeiben határozottan nem tükröződött. Először azt hitte, hogy a halott bizonyára cigány lehet. Elég sötét a bőre. Baltazár minden fontosabb romát ismert a városban: a striciket, az üzletembereket, az ügyeskedőket, akik megengedhették maguknak, hogy egy ilyen elegáns szalonban hettyegjenek Kingával. Biztos, hogy nem közülük való volt, habár talán nem idevalósi. Vagy külföldi. Végül is ennél rosszabb helyekre is mehetett volna.

– Tudja, ki volt? – kérdezte Baltazár.

Kinga vállat vont.

– Nem. Talán egy arab. Azt mondta, szólítsam Abdinak.

Baltazár ásitott egyet, ujjaival sűrű, fekete hajába túrt, és úgy érezte, egyre nagyobb erő feszíti belülről. Bárki legyen is ez az Abdi, a nyilvánosház igazgatónöje, Eszter miatta hívta fel egy órája segítségért könyörögve. A férfi tudta, hogy a bordélyban már korábban is előfordult néhány haláleset, leginkább kövér középkorú üzletemberekkel, akik szívrohamot kaptak. Múlt nyáron például egy német papnak sikerült egy 19 éves ikerpár karjai és lábai között távoznia az árnyékvilágból. A halott kliensek sosem tettek jót az üzletnek, de az ilyen problémákat azért mindig meg lehetett oldani. Elég volt pár húszezrest csúsztatni a megfelelő zsebekbe, hogy a testet elvigyék a bordélyházból, és kissé átírják a jelentéseket. Jobb volt ez így, hiszen mindenkinek megmaradt a jó híre és a hozzátartozóknak sem kellett tudni a dolgról. Egy halott külföldi azonban jóval bonyolultabb ügy.

– Milyen Abdi? – tudakolta Baltazár.

Kinga ismét megvonta a vállát.

– Honnan tudjam? Nem sokat beszélgettünk.

A férfi újra az ágyon lévő holttestre pillantott. Abdi. Talán Abdulláh becézve. Ezzel sem jutottak előbbre. Mostanában rengeteg gazdag arab turista mászkál Budapesten. Nagyon beindult a szekere a város előkelő nyilvánosházainak, de kevésnek ment olyan jól, mint a testvére, Gáspár kuplerájának. Nem minden idelátogató arab volt azonban annyira pénzes, nem mindenki engedhette meg magának, hogy egy ilyen VIP-szalonban töltsön egy éjszakát. Sokan a Keleti pályaudvarnál táboroztak le, és hamis papírokkal próbáltak meg nyugatra jutni. A magyar határok összeomlottak, a miniszterelnök belekeveredett egy közel-keleti befektetőkkel kapcsolatos korrupciós botrányba, emiatt lemondott, az igazságügy-minisztériumról pedig kiderült, hogy embercsempész-hálózatot működtet, amely iszlám radikálisokat

juttat nyugatra. Talán Abdi és a halála is ezekkel az ügyekkel kapcsolatos.

Baltazár ismét inkább a helyszínre koncentrált.

– Szóval mit csináltak? – kérdezte Török Kingához fordulva.

A lány felnevetett.

– Mennyire részletesen akarja tudni?

No igen, közben Baltazár is rájött, hogy jobban is megfogalmazhatta volna a kérdést.

– Úgy értem, történt valami különleges, az átlagtól eltérő dolog?

– Nem. Először csak a szokásos. Egész éjszakára fizetett. Habár azt akarta... Tudja... – Elhallgatott, elpirult, és hirtelen pár pillanatig szemérmesen elfordította tekintetét. – Dupla pénzt kínált, de nem voltam hajlandó azt csinálni. Fáj.

Török Kinga huszonkét éves, karcsú, feltűnően csinos, szőke lány volt. Nemrég költözött fel Budapestre egy szerb határ melletti kis faluból. Apja munkanélküli, anyja pedig takarítónőként dolgozott. Az okos és törekvő Kinga napközben az ELTE-n tanult jogot, éjszaka pedig pár óra alatt többet keresett, mint édesanyja egész hónapban – főleg amióta a VIP-szalonnakirálynője lett. Ez a szoba volt a legdrágább az egész házban. Faltól falig bíbor színű szőnyeg borította, az ágy mindkét oldalához szinte ember nagyságú tükröket állítottak, sőt még a plafonra is tettek egyet. A pompás neorokokó ágy hatalmas fej- és lábrészeit aranyozott vésetek díszítették, a karmazsinszínű párnák jól passzoltak a takarókhoz. Az ágy mellett hasonló kivitelezésű éjjeliszekrényke tetején frissen mosott vastag fehér törölközők sorakoztak. Az egyik sarokban biedermeier ruhásszekrény állt, a vendégek ide teheték holmijaikat. Szemben fekete, lakkozott japán stílusú szekrény, beépített hűtővel, a tetején az éjszakai légyott kellékei: két üveg Moët et Chandon pezsgő, az egyik üres, a másik bontatlan, két cseh kristály pezsgőspohár, az egyikük majdnem teljesen teli, a másik üres, illetve egy levélnyi kék, háromszög alakú tableta.

Bármennyire is luxusszoba volt, mégis búzlott: izzadság és spermaszag, kilötyögött ital és vizelet bűze áradt, talán egy kissé már a hullaszag is érződött. Baltazár az ablakhoz ment és kinyitotta. Mélyet lélegzett, ahogy beáradt a budai reggel hűvös, friss levegője, majd miközben a szekrényhez ment, felpillantott a mennyezetre. A minimalista lámpa hat fémkarjának végén acélszínű foglalatok. E modern stílus eléggé elütött a szoba antik bútoros berendezésétől. Baltazár gumikesztyűs kezével felemelte a gyógyszereslevelet: két tabletta hiányzott. Éjszakára elég, gondolta, feltételezve, hogy Viagra lehetett.

Nézegette a kapszulákat.

– Hányat vett be?

– Gőzöm sincs – rázta fejét Kinga. – Szerintem csak ezt a kettőt.

– És ettek valamit?

– Semmit. Ő itta meg a pezsgő legnagyobb részét. De láttam, ahogy kinyitja.

– Maga is ivott?

– Csak pár kortyot. Nekünk nem szabad.

– Melyik a magáé?

Kinga a háromnegyedig tele pohárra mutatott.

– Biztos? – kérdezte Baltazár.

– Egész biztos. Nekem ez túl száraz.

A férfi egy pillanatra elgondolkodott. Nem könnyű megmérgezni a pezsgőt, de megoldható. De akkor Kingára is hatot volna.

– Hogy érzi magát? Szédülés, gyengeség, ilyesmi?

– Jól vagyok. Tényleg.

– Valami mást nem vett be?

Beszéd közben a lányt figyelte.

– Nem – hangzott a felelet –, semmit. – Ezúttal azonban Kinga kicsit balra sandított, és rózsaszín nyelvvel egy pillanatra megnyalta felső ajkát. Baltazár a szekrényhez ment. A mulatozás romjai közt élénk fehér porpacnikat vett észre.

– Jöjjön csak ide, Kinga!

A lány odament.

– Mi ez? – kérdezte.

Kinga vállat vont.

– Talán hintőpor?

Baltazár a nő felé fordult. Még mindig érződött rajta a szex csípős izzadságszaga. Láta, ahogy a vékonyka köpeny alatt mozog a teste, fekete, csipkés melltartója. A férfi megkopogtatta a homlokát.

– Mit lát ide írva?

A lány meglepettnek tűnt.

– Semmit.

– Nincs ide írva, hogy „hülye”, vagy az, hogy „bunkó zsarú”?

– Nem. Persze, hogy nem. – Kinga egy pillanatra lehajtotta a fejét, aztán ismét találkozott a tekintetük. – Csak néhány csíkcocská volt. Ő szívta.

– A magáé vagy az övé?

– Az övé. Nekem nincs. Nem szeretem. Nyugtalaná tesz. Eszter amúgy is megtiltotta, hogy drogozzak, főleg ma este.

Baltazár elővett egy bizonyítékos tasakot, a szekrény szélénél kinyitotta, belesöpörte a fehér port, majd visszazárta és hátsó zsebébe tette.

– És a többi?

Kinga ismét vállat vont.

– Fogalmam sincs. Talán ő használta el az összest. – Hirtelen élénkebb lett a hangja. – Biztos ebbe halt bele.

– Ügyes próbálkozás. Hol van a zacskója vagy doboza a cuccnak?

– Mondtam már, hogy nem tudom.

– Próbálja újra!

Szorosabbra húzta magán a köntöst.

– Mi ez az egész? Azt hittem, az a dolga, hogy rendbe hozza az ügyet. Ehelyett azzal vádol, hogy kábszer van nálam. Mondtam már, hogy nem szeretem – szögezte le felháborodott hangon. –

Nézze, tudom, hogy mit gondol rólam. Csak pár évig csinálom, hogy segíthessem a családomat, és összeszedjek egy kis pénzt. Aztán meg se állok Londonig. Már egy csomó barátom ott lakik. Szerzek egy rendes munkát valami jogi cégnél.

Baltazár közelebb lépett. Kinga nem hazudott jól.

– Biztosan így lesz. Amúgy ismerek olyat, aki hat hónapot kapott, mert egyetlen szál dzsointot találtak nála. A kokó legalább kétszer annyit ér. Vagy háromszor. Ha kereskedelmi mennyiség, akkor akár éveket is. – Egy pillanatra elhallgatott, és a lány szemébe nézett. – És persze a jogi pályát is elfelejtheti.

A lány rámeredt, majd a szekrény legfelső fiókjához lépett. Kihúzta, benyúlt a hátsó sarokba, kivett egy kicsiny átlátszó tasakot és szó nélkül átnyújtotta. Baltazár méricskélte. Legalább tíztizenkét gramm, minimum háromszázötvenezer forintnyi kokain volt. Ennyibe kerül a VIP-szalonban is egy éjszaka, és a pénz fele Kingát illeti. A szekrény tetejére rakta a tasakot, közvetlenül a Viagra tabletták mellé.

– Van még valami, amit el szeretne mondani?

Kinga megrázta a fejét, és keményen igyekezett állni Baltazár tekintetét. Túlságosan is keményen. A férfi ismét a halottra pillantott. Van még valami... Közelebb lépett az ágyhoz, és újra megnézte a jobb kezét. Megint elővette a tollát, felemelte vele a csuklót, és közelebről megvizsgálta. Igaza volt. A középső ujj alján megnyomódott a bőr, halvány, egy centinél is kisebb szélességű csík látszott.

Baltazár leeresztette a férfi csuklóját, aztán megfordult. Kinga őt nézte.

– Ne már! – méltatlankodott. – Egy halott embertől?

A lány elpirult.

– De én nem...

Nem szólt semmit, csak kinyújtotta a kezét. Kinga benyúlt köpenye zsebébe, és odaadta a nagy ónixköves aranygyűrűt.

– Ki tudná meg? Akár le is eshetett valahol. Eladnánk, és megosztoznánk az árán.

Baltazár nem válaszolt, és még mindig kinyújtott kézzel oldalra billentette a fejét.

– Szóval éppen egy rendőrt próbál megvesztegetni. Nem épp a legokosabb húzás, Kinga, főleg nem egy jogászhallgatótól. Ez a gyűrű bizonyíték. Rajta vannak az ujjlenyomatai.

A lány rémülten nézett rá.

– Ó... Erre nem gondoltam. Nem tudná letörölni?

– Esetleg... Mondja el újra, mi történt! – mondta Baltazár. – Kamuzás nélkül.

Kinga bólintott.

– Oké. Csak a szokásos sztori. Bevette a tablettákat és felszipantotta a kokót. Ezután csináltuk egy darabig, semmi különös. Aztán pár órára mindketten elaludtunk. Felébresztett, és újra kezdtük. – Az ágyra mutatott. – Ebben a pózban. Csak nyomta és nyomta. Eléggé fáj. Kicsit felpörgettem a dolgot, ez általában jól működik. Kiabálni kezdett, ezért még jobban összeszorítottam. Aztán felnyögött és megremegett. Gondoltam, oké, megvolt. Végre megkönnyebbülök, már eléggé fáj a hátam.

– És aztán? – kérdezte Baltazár.

– Szóval először azt hittem... Tudja, hogy végzett. Nem mozdult. Egyáltalán. Nagyon nehéz volt a teste. Amikor hátra fordultam, a feje a vállamra hullott. Nem mondott semmit, csak teljesen elernyed. Kicsusszantam alóla, ő pedig előrezuhan, és ebben a pózban maradt.

Elmosolyodott, a férfi szemébe nézett, és hagyta, hogy a köntös kivágata egy picit arrébb csússzon.

– Láttam magát az interneten. Amikor elkapta a Rákóczi úton azt az arab terroristát. Elképesztő volt.

– Nem, nem volt az. Ez a munkám. Foglalkozunk inkább azal, Kinga, ami itt és most történt! Egy férfi meghalt. Ideges volt? Izgatott?

Kinga megértette, hogy nem jött be a flörtölés. Összébb húzta a köpenyét. Egy pillanatra Baltazár olyannak látta, amilyen valójában volt: egy magányos falusi lánynak a nagyvárosban, ahol szexi kinézete miatt mély és veszélyes vizekre sodródott.

– Úgy érti, én öltem-e meg? – kérdezte a lány idegesen. – Akkor bajban vagyok? Még sohasem nyírtam ki egy kuncaftot sem. Mit gondol?

– Azt gondolom, hogy inkább fogja be a száját, zuhanyozzon le és vegyen föl valami rendes ruhát.

Nézte, ahogy Kinga kimegy, aztán gondolataiba mélyedve újra a halott férfire és a lepedőn lévő nedves foltra pillantott. Három éve dolgozott már a gyilkossági osztályon, és mindenféle hullát látott: lelőtt, agyonvert, félig összetört tetemeket. Egyszer még egy olyan testet is találtak, aminek mindegyik végtagját levágta valaki. A méltatlan halál, ahogy hirtelen üressé válik és beszűrül a test, a hatalmas semmi, ami egyszer még élettől duzzadt... Képtelen volt megszokni ezeket. Újra ránézett a férfire, és nagy nehezen rávette magát, hogy az ágyba fektesse, és kiegyenesítse tagjait. A holttest bőre már elkezdett belilulni, ajkai és körmei elhalványultak, ahogy kiment belőlük a vér. Baltazár az órájára pillantott. Reggel 6.10 volt. Eszter, a bordélyház igazgatónője, egy órával ezelőtt hívta fel. Vagyis Abdi legalább azóta halott. Nagyjából három óra kell, mire beáll a hullamerevség. El kell vinniük, mielőtt teste teljesen rögzül, és a most még elviselhető szaga valódi hullabűzbe megy át. De hová?

Előbb azonban valahogy rá kellene jönnie, ki is volt ez az Abdi. A bordély értelemszerűen nem érdeklődik a kuncaftok neve iránt, akik javarészt készpénzben fizetnek. A legtöbb ember azonban tart magánál valamilyen igazolványt. Kinyitotta a ruhászekrény ajtaját. Kék egysoros zakó lógott az egyik vállfán, mellette az ing. Végigtapogatta a nadrágzsebeket. Nem talált semmilyen tárcát. A csillogás alapján drága szövetnek tűnt, de Baltazár nem sokat tudott az elegáns holmikról. Még a diplomaosztójára vett

a Zarában egy öltönyt, ezt hordta a rendőrségi beiktatásán, az esküvőjén is, de még így is nagyjából alig használta. De ahogy végigfuttatta ujjait a sötétkék, lágy szöveten, teljesen nyilvánvalónak tűnt, hogy igen drága ruhadarabról van szó.

A zakó belsejében észrevette a diszkréten elhelyezett a Savile Row-i szabóságot hirdető címkét. Elmosolyodott. Határozottnan nem cigányról van tehát szó. Jól ismerte a saját fajtáját, ők inkább közismert márkákat hordanak, hogy ezzel is jelezzék gazdagságukat. Sőt, ha tehették volna, a mellükre vagy a vállukra tették volna a címkét, mint valami jelvényt. A zakó belső zsebében azonban lapult valami kemény tárgy. Kivette a ruhát, és hátrált egy lépést. Arab betűs, dombornyomású útlevel volt. A halottra tekintett, majd összehasonlította az útlevelképpel. Abdulláh an-Núrí. Megint visszanezézett a hullára. Kétségkívül ő volt az. Baltazár nagyot sóhajtott. Ez rossz hír. Akkor nagykövetségek, diplomaták és külföldi kormányok is bekerülnek a képbe. Őket pedig nem lehet megvesztegetni. És mi van akkor, ha a fickó nem balesetben halt meg? Akkor le kell pecsételni a szobát, aztán jön a boncolás, a helyszínelés, a bizonyítékok beküldése. Ezeket pedig nem lehet diszkréten csinálni. Vagyis előbb-utóbb a magyar hatóságok is felfigyelnének a dologra.

Kinyílt az ajtó, és pár pillanat múlva Kinga lépett be rajta. Rózsaszín pólót és bő kék nadrágot viselt, haja lazán omlott vállaira, arcáról pedig lemosta a festéket. A prosti helyett csak egy csinos lány állt előtte. Fiatalnak és ártatlannak tűnt. Valószínűleg csábítás közben pont ez az egyik fegyvere.

– Most voltak együtt először? – kérdezte.

– Igen.

– Nem is látta korábban?

Kinga összefogta vizes haját, és közelebb lépett. Szappan- és samponillatot árasztott.

– Itt nem.

– Hát hol?
– Ugye nem mondja el nekik? Már hogy itt is dolgozom?
– Akkor nem, ha végre nyílt kártyákkal játszik – felelte a férfi.
Kinga összeráncolta arcát az aggodalomtól.
– Mert tényleg nem szeretném azt a munkát elveszteni. Nagyon jól fizet. És nem kell mást csinálnom, csak mosolyogni és italt felszolgálni.

Baltazár hangja erőteljesebben csengett.

– Figyeljen ide, Kinga! Egy halott ember fekszik a szobájában. Maga volt az utolsó, aki még élve látta. Ha ebből hivatalos ügy lesz, gyanúsítottként fogják kihallgatni. Sőt, maga lesz az első számú gyanúsított. Szóval mondja el szépen, hogy hol látta korábban!

– Gyanúsított? De hát nem csináltam semmit – mondta sírós hangon. – Erről nem tehetek. Azt mondták, maga mindent megold. Most meg le akar tartóztatni.

A férfi előrelépett.

– Nyugodjon meg, kérem! Csak mondja el, mi történt!

– De már elmondtam! – szólt szinte esedezve. – Ez minden, amit tudok. Esküszöm. Tudja, ki ez?

Úgy tűnt, most tényleg igazat beszél. Az előbb hazudott a kokainról, és akkor látszott, hogy nem igazán ügyes ebben. És látszott, hogy eléggé megrémült.

– Igen. A neve Abdulláh an-Núrí. Szóval minél többet elmond, annál előbb végére járunk a dolgoknak. Hol látta először an-Núrí urat?

– Múlt pénteken hoszteszkedtem.

– Hoszteszkedett? – Baltazár tudta, hogy Budapesten többféle dolgot is jelent ez a szó.

– Igen. Hoszteszkedtem. Semmi több – mondta Kinga most már erősebb hangon. – Csevegtem az emberekkel. Beszélek angolul és franciául. Fogadást tartottak az arab befektetőknek.

– Hol?

– A Budavári Palotában.

Baltazár egyre jobban megrémült. Csak egyetlen ember van, aki ilyesmikre használhatja ezt a patinás épületet. Szóval súlyos az ügy, most még nem hívhatja a mentőket és a helyszínelőket.

– Ki tartotta a fogadást?

Kinga büszkén elmosolyodott.

– A miniszterelnök. Az előző. Dezsőffy Pál.